

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

Mjr. Mgr. M. K., narozená X
bytem X,
zastoupená Mgr. Miroslavem Šianským, advokátem
se sídlem Máčova 520/62, Brno

proti
žalovanému

Velení Armády České republiky,
se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 9. 6. 2023, č. j. MO 238214/2022-1304,

takto:

- I. Rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 9. 6. 2023, č. j. MO 238214/2022-1304, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Miroslava Šianského, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím č. j. MO 238214/2022-1304 ze dne 9.6.2022 Náčelník Generálního štábu Armády České republiky jako příslušný odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Agentury personalistiky Armády České republiky jako služebního orgánu prvního stupně č. j. MO 98041/2022-2230 ze dne 18.3.2022, a toto rozhodnutí potvrdil (dále též jen „**napadené rozhodnutí**“).
2. Podle rozhodnutí Agentury personalistiky Armády České republiky jako správního orgánu prvního stupně č. j. MO 98041/2022-2230 ze dne 18. 3. 2022 žalobkyni nenáleží náhrada za ztížení společenského uplatnění ve výši 150 000,- Kč, neboť nelze učinit závěr, že by vzniklo v příčinné souvislosti se služební činností žalobkyně dne 4. 6. 2020 (dále též jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
3. Tím, že Náčelník Generálního štábu Armády České republiky zamítl napadeným rozhodnutím uplatněné odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, byla žalobkyně dle svého přesvědčení přímo zkrácena na svých právech, pročez proti tomuto soudu podává rozhodnutí podala žalobu, jež byla Městskému soudu (dále také jen „**soudu**“) doručena dne 26. 9. 2022.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně je toho názoru, že napadené rozhodnutí je založeno na laickém, neodborném, nesprávném a nezákonném posouzení příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a zdravotním poškozením, resp. ztížením společenského uplatnění, když k posouzení této příčinné souvislosti je třeba mít nebo využít odborné znalosti ze základního oboru zdravotnictví a příslušné zdravotnické specializace, a tyto odborné znalosti Náčelník Generálního štábu Armády České republiky zcela nepochybně nemá, stejně jako Agentura personalistiky Armády České republiky.
5. V této souvislosti žalobkyně poukázala na judikaturu NS, např. na rozsudek ze dne 21. února 2002, sp. zn. 21 Cdo 300/2001, kde bylo jasně judikováno, že otázka příčinné souvislosti není otázkou právní, nýbrž otázkou skutkovou, která nad to musí být vždy řešena v konkrétních souvislostech.
6. Žalobkyně má za to, že posouzení příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a zdravotním poškozením, resp. ztížením společenského uplatnění, a navíc v konkrétních souvislostech daného případu, je otázkou vysoce odbornou, k jejímuž posouzení je třeba odborných znalostí, které však neměl a ani je nepořídil (např. formou odborného vyjádření či znaleckého posudku) ani prvostupňový, ani odvolací služební orgán, které ovšem, jak

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vyplývá ze spisového materiálu, *de facto* prováděly zhodnocení nejen lékařských, ale i konkrétních skutkových souvislostí žalobkyní tvrzeného úrazového děje a také příčinné souvislosti mezi ním a zdravotním poškozením, resp. ztížením společenského uplatnění žalobkyně.

7. Ze správního spisu dle žalobkyně jasně plyne, že podklady, na jejichž základě správní orgány rozhodovaly (a to na výpovědích svědků a zdravotní dokumentaci, kde při jednotlivých ošetřeních a kontrolách žalobkyně zmiňuje, že k původnímu poškození zdraví došlo v průběhu střelby dne 4. června 2020, tedy na tvrzeních samotné žalobkyně – veškeré tyto podklady jsou součástí správního spisu, jež má soud k dispozici) jsou zcela nedostatečné. Navíc, z obsahu správního spisu vedeného v této věci nevyplývá, že by osoby, které vydaly prvostupňové i napadené rozhodnutí, resp. služební orgány, disponovaly potřebnými odbornými znalostmi k rozhodnutí v této věci, ani to, že by si je opatřily jinou cestou (např. formou odborného vyjádření či znaleckého posudku).
8. V této souvislosti se žalobkyně dovolává právního názoru Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 12. 5. 2010, sp. zn. 1 Afs 71/2009 vyslovil k posouzení skutkového stavu, které předpokládá zvláštní odborné znalosti. Obdobně se dovolává i rozhodnutí ze dne 13. 1. 2011, sp. zn. 3 Ads 132/2010 a rozhodnutí ze dne 4. 4. 2019, sp. zn. 1 As 346/2018. Žalobkyně má za to, že výše uvedené závěry NSS jsou plně aplikovatelné i na ni jako vojáka z povolání.
9. Žalobkyně je dále přesvědčena, že prvostupňový i odvolací služební orgán shodně opomenuly, že lékařský posudek o hodnocení úrazu vojáka podle vyhlášky č. 346/2015 Sb., který lékařka žalobkyně konzultovala s ÚVN Praha (tedy nikoliv „výrok ošetřující lékařky“, jak tuto listinu označil odvolací služební orgán), se zabývá nejen konstatováním samotného poškození zdraví žalobkyně jako výsledného stavu, ale, a to především, mechanismem úrazu žalobkyně. Tento mechanismus úrazu, resp. jeho projevy, má bezprostřední souvislost s příčinnou souvislostí mezi služebním úrazem a zdravotním poškozením, resp. ztížením společenského uplatnění.
10. Napadené rozhodnutí dále dle žalobkyně nezohlednilo skutková zjištění z obsahu lékařských zpráv Fakultní nemocnice Olomouc ze dne 6. 6. 2020 a 7. 6. 2020 a Ústavu leteckého zdravotnictví Praha ze dne 8. 6. 2020, 24. 6. 2020, 29. 6. 2020, 22. 2. 2021, 29. 3. 2021, 24. 5. 2021, 23. 11. 2021, a tyto důkazy tak byly v tomto smyslu opomenuty, když na jejich základě a v souvislosti s jiným důkazem by bylo možné učinit odborný lékařský závěr o příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a zdravotním poškozením, resp. ztížením společenského uplatnění. V těchto lékařských zprávách se již od 6. 6. 2020 konstatuje jak vývoj příznaků, kterými žalobkyně trpěla, tak i sama diagnóza žalobkyně.
11. Dále, sám prvostupňový služební orgán ve svém rozhodnutí připomíná „specifický latentní charakter poškození zdraví jmenované“, přičemž slovo latentní zpravidla znamená „bezpříznakový“. Požadavek služebních orgánů na žalobkyni, aby ihned hlásila úraz či poškození zdraví, ke kterému mělo v jejím případě dojít v průběhu služební činnosti 4. 6. 2020, je tak v rozporu s touto částí prvostupňového rozhodnutí, v níž se uznává latentní charakter předmětného poškození zdraví žalobkyně.
12. Žalobkyně je toho názoru, že pokud na straně služebních orgánů i po lékařském posudku o hodnocení úrazu vojáka podle vyhlášky č. 346/2015 Sb. přetrvávaly pochybnosti, v souladu se zásadou materiální pravdy mohly a měly ustanovit znalce z oboru zdravotnictví, a poskytnout mu předmětné lékařské zprávy k využití. Tím by služební orgány splnily

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

svou povinnost řešit otázky příčinné souvislosti v konkrétních souvislostech, tj. na základě a v souvislosti se skutkovými zjištěními příslušného orgánu, který vede konkrétní řízení.

13. Namísto toho služební orgán prvního i druhého stupně založili posouzení příčinné souvislosti na svém vlastním úsudku, že služební orgány neshledaly údaje ve zdravotní dokumentaci za dostatečné k tomu, aby je zohlednil.
14. Žalobkyně je dále přesvědčena, že správní orgány nesplnili svou poučovací povinnost dle § 45 odst. 2 s. ř.
15. Napadené rozhodnutí je tak dle žalobkyně nesprávné a nezákonné.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že správní orgány v obou stupních správního řízení zjišťovaly a na základě provedeného dokazování posuzovaly a hodnotily otázku existence příčinné souvislosti mezi žalobkyní tvrzeným úrazovým dějem a chorobným stavem žalobkyně. V žádném případě tedy jimi nebyla zjišťována a posuzována otázka příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a vznikem nemateriální újmy na straně žalobkyně, neboť služební orgány obou stupňů dospěly shodně k závěru, že odpovědnost České republiky – Ministerstva obrany za žalobkyní tvrzený úraz není dána, resp. že se nejedná o služební úraz, tzn., že neexistuje právní vztah z titulu odpovědnosti České republiky – Ministerstva obrany za škodu, která mohla žalobkyni vzniknout v důsledku jí tvrzeného úrazu.
17. Žalovaný dále uvádí, že daném případě nebyl znalecký posudek vyžádán z důvodu procesní ekonomie, neboť jeho závěr by nijak nepomohl ve zjišťování příčinné souvislosti mezi služební činností a zdravotním stavem žalobkyně.
18. Naproti tomu je žalovaný přesvědčen, že to byla sama žalobkyně, která porušila svou povinnost vyplývající z čl. 19 odst. 1 RMO č. 41/2018 Věstníku Ministerstva obrany, Bezpečnost a ochrana zdraví při práci a při výkonu služby v rezortu Ministerstva obrany, dle něhož je zaměstnanec povinen bezodkladně oznámit vedoucímu zaměstnanci, který je mu bezprostředně nadřízen, svůj úraz, dovoluje-li mu to jeho zdravotní stav.
19. K tomu žalovaný doplňuje, že služební orgán prvního stupně neodůvodnil svůj závěr o neexistenci příčinné souvislosti pouhým tvrzením, že žalobkyně nesplnila oznamovací povinnost. Nárok na odškodnění služebního úrazu není závislý na tom, zda je úraz bezprostředně ohlášen či nikoliv, ani na tom, zda je nebo není sepsán záznam o úrazu. Žalovaný má za to, že na základě pouhé pravděpodobnosti, že za jistých okolností mohlo dojít ke služebnímu úrazu, nelze žádosti žalobkyně vyhovět tím spíše, že prioritou pro ni bylo nehlásit poškození svému zaměstnavateli, ale odjezd do zahraniční operace, kde mohlo dojít a také cestou zpět v letadle zřejmě došlo k recidivě a zhoršení jejího zdravotního stavu.
20. Žalovaný dále zpochybňuje hodnotu „*Lékařského posudku o hodnocení úrazu vojáka*“, z něž žalobkyně cituje, pro posuzovaný případ.
21. Žalovaný též uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, že se tento zabýval veškerými důkazy, tj. lékařskými zprávami, lékařským posudkem a výpověďmi svědků se závěrem neshledání příčinné souvislosti mezi služební činností a poškozením zdraví žalobkyně. Skutková zjištění k úrazovému ději, která z nich byla učiněna, jsou obsažena v odůvodnění výroku v žalobou napadeném rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházejícímu. Všechny důkazy byly v řízení předcházejícím vydány napadeného rozhodnutí hodnoceny v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Služební orgány na jejich základě pak shodně dospěly k závěru, že v daném případě není dána existence služebního úrazu pro absenci příčinné souvislosti mezi úrazovým dějem a poškozením zdraví žalobkyně.

22. Žalobkyni v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dle žalovaného dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit s k nim. Žalobkyně svého práva využila, avšak na podporu svého tvrzení o existenci služebního úrazu, resp. existenci příčinné souvislosti mezi jí tvrzeným úrazovým dějem a poškozením zdraví žádné další důkazy nenavrhla.
23. K námitce ohledně poučení žalovaný uvedl, že právo na poučení se ve správním řízení principiálně vztahuje pouze k právům procesním, nikoli hmotným, přičemž se odvolává na rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 – 214. Též je dle něj nepřipadná argumentace § 45 odst. 3 s. ř.
24. Žalovaný závěrem shrnul svůj názor, že služební orgány v řízení předcházejícím vydání žalobou napadeného rozhodnutí postupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu s ust. § 3 správního řádu. Dokazování provedené ve správním řízení bylo dostatečné pro posouzení žádosti žalobkyně. Zjištěný skutkový stav, že žalobkyně v nezjištěné době utrpěla poškození zdraví lékařsky charakterizované jako chronický tinnitus vpravo, je oporou pro vydaná rozhodnutí služebních orgánů obou stupňů. Současně žalovaný jako řádný hospodář v souladu se zásadou procesní ekonomie nevynaložil marně finanční prostředky státu na provedení důkazu znaleckým posudkem, neboť by tento nenapomohl objasnit skutkový stav věci. Postup služebních orgánů ve správním řízení byl s ohledem na shora uvedené správný a v souladu s právními předpisy.
25. Dne 8. 12. 2022 zaslala žalobkyně soudu, v reakci na vyjádření žalovaného, repliku, již reagovala na argumenty žalovaného. Nové informace tato replika do řízení nepřinesla.

III.

Posouzení žaloby

26. Žaloba byla městskému soudu doručena 26. 9. 2022, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s takovým rozhodnutím věci souhlasili.
27. Žaloba je důvodná.
28. Jak je uvedeno shora, žalobkyně uplatnila v žalobě pět žalobních námitek:

Za prvé měla za to, že posouzení příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a zdravotním poškozením, resp. ztížením společenského uplatnění, a navíc v konkrétních souvislostech daného případu, je otázkou vysoce odbornou, k jejímuž posouzení je třeba odborných znalostí, které však neměl a ani je nepořídil (např. formou odborného vyjádření či znaleckého posudku) ani prvostupňový, ani odvolací služební orgán.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Za druhé, prvostupňový i odvolací služební orgán shodně opomenuly, že lékařský posudek o hodnocení úrazu vojáka podle vyhlášky č. 346/2015 Sb., který lékařka žalobkyně konzultovala s ÚVN Praha (tedy nikoliv „výrok ošetřující lékařky“, jak tuto listinu označil odvolací služební orgán), se zabývá nejen konstatováním samotného poškození zdraví žalobkyně jako výsledného stavu, ale, a to především, mechanismem úrazu žalobkyně

Za třetí, napadené rozhodnutí nezohlednilo skutková zjištění z obsahu lékařských zpráv Fakultní nemocnice Olomouc ze dne 6. 6. 2020 a 7. 6. 2020 a Ústavu leteckého zdravotnictví Praha ze dne 8. 6. 2020, 24. 6. 2020, 29. 6. 2020, 22. 2. 2021, 29. 3. 2021, 24. 5. 2021, 23. 11. 2021, a tyto důkazy tak byly v tomto smyslu opomenuty.

Za čtvrté, pokud na straně služebních orgánů i po lékařském posudku o hodnocení úrazu vojáka podle vyhlášky č. 346/2015 Sb. přetrvávaly pochybnosti, v souladu se zásadou materiální pravdy.

Za páté, správní orgány nepoučily žalobkyni o nedostatečnosti jejích důkazních návrhů a nesplnily tak poučovací povinnost dle § 45 odst. 2 správního řádu.

29. Městský soud má za to, že všechny tyto žalobní námitky spolu úzce souvisejí a zabýval se jimi proto společně.

30. Za relevantní pro posouzení věci považoval soud závěry žalovaného na straně 3 zcela dole odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tam žalovaný uvedl doslova:

„Odvolací orgán se neztotožňuje s názorem odvolatelky, že služební orgán prvního stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, resp. příčinnou souvislost, a že by nevyžádáním znaleckého posudku porušil zásadu správního řízení. Služební orgán prvního stupně posoudil údaje uvedené ve zdravotní dokumentaci, kterou mu odvolatelka poskytla a kde při jednotlivých ošetřeních a kontrolách zmiňuje, že k původnímu poškození zdraví došlo v průběhu střelby dne 4. června 2020. Tyto údaje služební orgán prvního stupně neshledal za dostatečné k tomu, aby mohl po více než 18 měsících učinit závěr, že poškození zdraví odvolatelky je v příčinné souvislosti s úrazovým dějem tak, jak jej popisuje odvolatelka, tj., že k poškození jejího zdraví skutečně došlo v průběhu střelecké přípravy dne 4. června 2020. Odvolatelkou navržený důkaz znaleckým posudkem by rozhodnou otázku příčinné souvislosti najisto nepomohl zodpovědět, a tudíž bylo od služebního orgánu prvního stupně správné, že tento důkaz neprovedl, čímž však nezatížil své rozhodnutí nezákonností jak tvrdí odvolatelka, ale naopak postupoval řádně při naplnění zásady procesní ekonomie.“

31. Z této pasáže z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány v obou stupních se zabývaly otázkou příčinné souvislosti mezi úrazem, který měla žalobkyně utrpět dne 4. 6. 2020 při střelecké přípravě a poškozením jejího zdraví.

32. Žalovaný ovšem ve vyjádření k žalobě tvrdí, že nebyla zjišťována a posuzována otázka příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a vznikem nemateriální újmy na straně žalobkyně, neboť správní orgány dospěly k závěru, že odpovědnost České republiky za žalobkyni tvrzený úraz není dána, resp. že se nejedná o služební úraz.

33. Správní orgány tedy mají pravděpodobně za to, že ve věci se na straně žalobkyně vůbec nejedná o služební úraz, který by byl příčinou jejích současných zdravotních obtíží. Jak se lze domnívat, k tomuto závěru správní orgány dospěly na základě úvahy, že správní orgán nemůže „... po více než 18 měsících učinit závěr, že poškození zdraví odvolatelky je v příčinné souvislosti s úrazovým dějem tak, jak jej popisuje odvolatelka, tj., že k poškození jejího zdraví skutečně došlo v průběhu střelecké přípravy dne 4. června 2020.“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

34. Tato úvaha a závěr na jejím základě vyvozený je však nepochybně závěrem nikoliv právním, k němuž jsou správní orgány povolány, ale zřetelně závěrem skutkovým, nadto vysoce odborným, neboť závisí na zodpovězení odborných otázek medicinských. K tomu nelze než poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu, které vyjádřil v rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č.j. 1 As 346/2018-33, kde v odst. [32] konstatoval, že „*Posuzování příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a zdravotním poškozením je nepochybně otázkou skutkovou, k jejímuž posouzení je třeba mít odborné znalosti ze základního oboru zdravotnictví a příslušné zdravotnické specializace.*“
35. Takový závěr pak ovšem nelze učinit bez náležitých medicinských znalostí. Přitom ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani v napadeném rozhodnutí není zmíněno nic o tom, že by kterýkoliv ze služebních orgánů byl takovými znalostmi vybaven, a nic takového pak nevyplývá ani z vyjádření žalovaného k žalobě.
36. Jestliže žádný ze správních orgánů takovými znalostmi nedisponoval, pak nebyl zmocněn k tomu, aby činil autoritativní závěry o tom, zda úrazový děj, jak jej popsala žalobkyně, je příčinou jejího současného zdravotního stavu, nebo nikoliv. Pokud přesto správní orgány takto postupovaly, porušily ust. § 56 správního řádu, podle něhož *závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout.*
37. V této souvislosti soud konstatuje, že správní řád se podpůrně použije i pro řízení ve věcech podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, neboť ten použití správního řádu nevylučuje a vlastní úpravu obdobnou ust. § 56 správního řádu nemá.
38. Městský soud se proto ztotožnil se žalobní námitkou, v níž žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je založeno na laickém, neodborném a nesprávném posouzení příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a zdravotním poškozením, resp. ztížením společenského uplatnění, když k posouzení této příčinné souvislosti je třeba mít nebo využít odborné znalosti ze základního oboru zdravotnictví a příslušné zdravotnické specializace, přičemž služební orgány, která ve věci rozhodovaly, neměly.
39. Napadené rozhodnutí z toho důvodu odporuje zákonu.
40. Městský soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí, resp. již rozhodnutí vydaní v I. stupni, bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán I. stupně sice opatřil řadu podkladů pro rozhodnutí – včetně výsledků svědků, kteří byli v kontaktu se žalobkyní dne při střelecké přípravě dne 4. 6. 2020 nebo den následující – a měl k dispozici i zdravotnickou dokumentaci žalobkyně a lékařský posudek o hodnocení úrazu vojáka. Tyto podklady v rámci své pravomoci vyhodnotil a dospěl k závěru, že žalobkyně utrpěla poškození zdraví, které je charakterizováno jako chronický tinnitus vpravo.
41. Následně však správní orgán I. stupně provedl další úvahu, která mu však již nepříslušela - totiž hodnotil otázku příčinné souvislosti mezi úrazovým dějem a poškozením zdraví. Jak je vyloženo výše, to však není otázkou právní, ale skutkovou, k jejímuž posouzení je třeba

mít odborné znalosti ze základního oboru zdravotnictví a příslušné zdravotnické specializace.

42. Žalovaný pak pochybil v tom, že tento závěr správního orgánu I. stupně převzal a sám přičinil úvahy o tom, že „...ani výpovědi ve spisovém materiálu obsažené nijak nedokládají, že měl domnělý úrazový děj při služební činnosti, resp. střelecké přípravě dne 4. 6. 2020 vyvolat následně chorobný stav. Otázka přímé souvislosti odvolatelkou utrpěného úrazu byla posouzena z hlediska místního, časového a věcného, přičemž služební orgán prvního stupně nedospěl k závěru, že k úrazu došlo při služební činnosti odvolatelky, s čímž se odvolací orgán ztotožňuje.“ – viz str. 3 napadeného rozhodnutí shora.
43. Jestliže tedy správní orgán I. stupně pochybil tím, že v meritu věci učinil úvahu a závěr, k nimž nebyl oprávněn, pak žalovaný zatížil své rozhodnutí stejnou vadou.
44. Městský soud pro úplnost konstatuje, že neshledal důvodnou pátou žalobní námitku. “
45. Podle ust. § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).
46. V projednávané věci o takový případ nešlo, neboť iniciální žádost žalobkyně netrpěla absencí předepsaných náležitostí, resp. jinými vadami, které by bránily jejímu věcnému projednání. Bylo na žalobkyni, jaká zvolí pro uplatnění svého nároku tvrzení a jakými důkazy je podpoří. Žalovaný zde nebyl povinen instruovat žalobkyni o tom, jak má svůj nárok koncipovat a jak jej prokazovat. Tuto námitku tedy soud neakceptoval, což však nijak neoslabuje jeho závěry o nesprávnosti napadeného rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a proto napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
48. V něm žalovaný bude respektovat závěr soudu, že posuzování příčinné souvislosti mezi úrazem žalobkyně a zdravotním poškozením je otázkou skutkovou, k jejímuž posouzení je třeba mít odborné znalosti ze základního oboru zdravotnictví a příslušné zdravotnické specializace. Pokud žalovaný shledá, že sám není potřebnými medicinskými znalostmi vybaven, zváží obstarání znaleckého posudku podle ust. § 56 správního řádu, a následně jej vyhodnotí společně se všemi dalšími podklady, které byly v rámci správního řízení opatřeny, případně které, bude-li toho potřeba, ještě opatřeny budou.
49. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 3100 Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Miroslava Šianského, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. února 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.